

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Evanghelia zilei

Duminica a 8-a după Paști

Pogorârea Sfântului Duh (Rusaliile)

Pogorârea Sfântului Duh plinirea făgăduinței și semn al dragostei

Suindu-se apoi la cer și șezând de-a dreapta Tatălui, a trimis pe Duhul Sfânt ca arună a vieții și spre luminarea și sfințirea sufletelor noastre, ca și spre ajutorul celor ce nevoiesc pentru mântuirea lor prin păzirea poruncilor Lui” (Sf. Maxim Mărturisitorul, Cuvant ascetic).

La zece zile de la Înălțare, Hristos-Lumina lumii trimite din Sfântul Locaș pe Duhul Sfânt, Duhul adevărului care de la Tatăl purcede, peste sfinții apostoli în Ierusalim. Astfel făgăduința s-a împlinit și iarăși ni se arată tuturor cât de mare este dragostea dar și grija lui Hristos față de oameni, dar mai ales față de cei ce îi ascultă poruncile și le mai și împlinesc: „Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului... Când mă voi duce, voi trimite vouă Mângâietor..., și nu vă voi lăsa orfani” (In 14, 16-17; In 16, 7; In 14, 18).

Prin Duhul Sfânt se înfăptuiește fericirea noastră, prin El primim nenumărate

daruri, prin El ne mântuim din robia păcatului, prin El ne transformăm și devenim cu totul noi, prin El dobândim preoți și duhovnici, prin El dobândim viața cea veșnică, prin El Îl putem descoperi și înțelege pe Dumnezeu.

Așadar din dragoste Dumnezeu L-a dăruit pe Fiul Său pentru noi, din dragoste Hristos se jertfește pentru noi pe Cruce și din dragoste Mângâietorul vine în lume, căci dragostea, spune Sfântul Apostol Pavel, este plinirea legii (Romani 13, 10).

Să alergăm către dragoste și să ne lipim de ea, căci unde este dragoste, de acolo pier patimile cele nebune ale inimii și astfel făgăduința se împlinește căci Duhul Sfânt se sălășluiește și deschide calea spre cunoașterea singurului și adevăratului Dumnezeu, întru care este viața cea veșnică.

Pr. Andrei-George Stan,
parohia Zovornești, jud. Neamț
Sursa: doxologia.ro

Acesta este Hristos. Iar alții ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos? N-a zis oare Scriptura că Hristos va să vină din seminția lui David și din cetatea Betleem, de unde era David? Și s-a făcut dezbinare în mulțime pentru El. Și unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni nu a pus mâinile pe El. Deci slugile au venit la arhieriei și la farisei, iar aceia le-au zis: De ce nu L-ați adus? Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om. Deci le-au răspuns fariseii: Nu cumva ați fost și voi amăgiți? Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște Legea, este blestemată! A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El noaptea, fiind unul dintre ei: Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut? Ei au răspuns și i-au zis: Nu cumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că din Galileea nu s-a ridicat proroc. Și s-a dus fiecare la casa lui. Deci, iarăși a vorbit Iisus, zicând: Eu sunt lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

(Ioan 7, 37-53, 8, 12)

Moșii de vară și dorul de cei dragi

an necunoscut | Slujbă de pomenire în timpul Pr. Alexandru Zăhărescu

Se cunosc bine frumoasele tradiții ce însoțesc dumnezeieștile liturghii și dezlegările parastaselor la Moșii de vară, menite să ne ostioască dorul de cei dragi plecați în veșnicie. Evlavioșii noștri strămoși au împământenit ca în această zi să se ofere de pomană bucate ori fructe de sezon așezate în străchini de lut, împodobite cu flori, mentă ori busuioc.

Dintotdeauna moartea a provocat mâhnire și multă durere. Oricât ne-am strădui s-o evităm, rămâne o realitate cu care ne întâlnim adesea, până când noi înșine ne vom afla în ghearele ei. Când cineva drag trece „dincolo”, conducându-l către locașul de vremelnică așteptare a Dreptului Judecător, adeseori ne întrebăm: de ce moarte? Cum ar fi arătat existența fără ea? Ce facem cu dorul de cei lăsați acolo, departe de casă? Cum să ne împăcăm cu acest simțământ, atât de greu de purtat în taina sufletului? De ce Dumnezeu, Iubirea Însăși, ne împovărează cu o așa sarcină?

În dor, îndeosebi noi, românii, trăim sentimentul unei legături intense cu cei apropiați plecați departe de noi ori în lumea cealaltă. Din inimă nu reușim să ni-i scoatem. Dorul, după cum afirma părintele Dumitru Stăniloae, reprezintă simțirea acută a absenței celor dragi din orizontul nostru, un gol pe care alții nu vor izbuti să-l umple nicicând. Tot marele teolog spunea că dorul aduce și păstrează în cel stăpânit de el chipul celui dorit, dar și o durere, deoarece chipul nu ține cu adevărat locul celui absent. Dorul e „trimis” de acela. Prin dor vine ceva de la el sau se îndreaptă ceva din ființa celui ce dorește către cel dorit.

Am convingerea că ați trăit cu toții acest inefabil sentiment. Deși moartea ne-a desprins de cei dragi, la soroacele rânduite de

Biserica spre pomenirea de obște a celor adormiți simțim că ne aflăm în comuniune cu ei, că dorul se ostioește, despărțirea devine suportabilă, durerea se alină, lacrimile capătă sens, tristețea se înăbușă de o dulce „revedere”.

Astfel de stări încercăm și în sâmbăta de dinaintea Rusaliilor, numită în popor *Moșii de vară*. Dar de ce tocmai acum popasul de rugăciune și aducere-aminte? Îi pomenim pe repausați cu nădejdea că Duhul Sfânt le va mângâia starea, așteptarea Dreptului Judecător, cu necurmata speranță că și ei se vor împărtăși de iubirea și lucrarea Duhului Sfânt, căci El strânge neamurile în unitatea credinței, adunând diversitatea la unitate, inaugurând veșnicia. Cincizecimea deschide visteria vieții noi, eterne, dovedind că Duhul Sfânt are rolul de a conferi darurile mântuirii și de a ne ajuta la însușirea lor în mod real și activ. Prin Duhul Sfânt Hristos ne rămâne mereu alături. Așadar, pomenindu-i, credem cu tărie că Domnul Se va afla și lângă dânsii până la sfârșitul veacului. În lipsa comuniunii cu ei, bucuria Rusaliilor nu ar fi deplină, căci Duhul Sfânt este Cel Care-L unește pe Hristos cu oamenii și pe oameni cu Hristos. Tot Duhul Sfânt ne aduce negrăita bucurie a reîntâlnirii, pe calea rugăciunii, cu cei plecați în veșnicie.

Doar astfel înțelegem acribia străbunilor

în a păstra nezdruccinată pomenirea răposaților, cu precădere la îndătinatele soroace statornicite de Biserica. Se cunosc bine frumoasele tradiții ce însoțesc dumnezeieștile liturghii și dezlegările parastaselor la Moșii de vară. Evlavioșii noștri strămoși au împământenit ca în această zi să se ofere de pomană bucate ori fructe de sezon așezate în străchini de lut, împodobite cu flori, mentă ori busuioc.

Am gândit îndelung la emoționanta rânduală. Îmi amintesc, din copilărie, cum mama ori bunica umpleau ulcioare cu lapte ori castroanele cu sarmale, apoi le împărțeau megieșilor, după întoarcerea de la biserică, unde, la sfârșitul dumnezeieștii liturghii, se ieșea în cimitir, pentru ca preotul să tămăduieze și să stropească cu vin mormintele primenite, pline de flori. Bunica se dovedea mai tipică. Nu gusta nici ea, dar nici nouă nu ne dădea, din bucatele pregătite, până ce nu împărțea de pomană. Bucuria noastră creștea când sfoasele bătrâne de prin jur veneau să ne aducă din ofrandele lor, puse în castroane din care aburii neastâmpărați ne poșteau la festinul mult așteptat. Lumânările arzând, alături de florile legate împrejurul vaselor cu mâncare, sporeau taina. Acum abia înțeleg că bucuria venea din împlinirea dorului celor ce ofereau darurile, căci rugăciunea săvârșită pentru cei adormiți reîmprospăta în suflete chipul prezenței persoanelor pomenite, arătând că iubirea adevărată n-o curmă nici moartea, că dragostea față de cei plecați nu se sfârșește vreodată. De aceea, după o ancestrală rânduală, se atașa vaselor de lut câte un colăcel rotund, frumos rumenit de dogoarea cărămizilor încinse.

De ce oare înțelepții noștri bătrâni au ales să includă în ritualul Moșilor de vară străchinile confecționate din pământ? Nu cumva are legătură cu vechea zicală a vârstnicilor care aveau conștiința că, după ce vor pași „dincolo”, se vor face „oale și ulcele”? Credeau, așadar, că moartea nu înseamnă o dispariție în van, nici o trecere în neființă, cum greșit se exprimă unii astăzi. Păstrau neclintita convingere că sufletul se întoarce la Dumnezeu, Care l-a dat, iar trupul, în pământul din care a fost luat, după cum glăsuiesc rugăciunile din slujba pogribaniei. Ce profund adevăr! (...) Se observă lesne o similitudine între etapele vieții umane și cele ale plămădirii unui vas de către olar. Nașterea poate fi asociată cu pregătirea și dospirea argilei. Creșterea, educarea și pregătirea pentru viață a puilului de om corespund cu modelarea obiectelor din lut.

Revenind la dorul de cei dragi plecați în veșnicie, ostioi prin rugăciunea de pomenire a lor, se pare că unii se mistuie cu acest sentiment. Am auzit o bătrână ce-și pierduse fiul în război zicând: „Mă voi duce în mormânt cu dorul de el”. Emoționant! Din veșnicie va face parte și dorul!

arhim. Mihail Daniliuc | doxologia.ro